

CƯỜI TRONG ĐẠO tập 3

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vằn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

LỜI NÓI ĐẦU cười trong đạo tập 3

Gia đình tôi có 6 anh em nhưng chỉ có 2 người là sáng tác truyện cười: Tôi và em kế tôi; Châu Nhật Trung.

Có thể nói Trung là người rất nổi tiếng trong lãnh vực sáng tác truyện cười. Truyện của em có mặt hầu hết trên các báo, tạp chí của Việt Nam như: Thanh Niên, Tuổi Trẻ, Công An, Saigon Giải Phóng, Phụ Nữ, Tiền Phong, Kiến Thức Ngày Nay,... nơi nào, báo nào cũng phải có vài mẫu truyện cười của em thì mới xem là “hợp khẩu vị”. Sự suy nghĩ để sáng tác truyện cười của em rất là phong phú, em có thể sáng tác cả trong những lãnh vực mà em không hề tham dự vào như: Quân Đội, Ngân Hàng,...

Còn chuyện cười của tôi không phải là chuyện sáng tác bằng trí tưởng tượng mà bằng sự thực. Cười Trong Đạo, là những mẫu chuyện có thật xảy ra trong quá trình sống và làm việc của tôi. Có thể những mẫu chuyện đó nó

vui với tôi nhưng không vui với các pháp hữu. Có thể những chuyện đó xảy đến trong một hoàn cảnh vui, cũng có khi nó xảy đến trong một hoàn cảnh không mấy gì là vui nhưng mình có thể yên bình được và tâm mình thấy vui nên nó là vui. Vì thế, cái vui của “Cười Trong Đạo” nó không theo một quy luật bình thường của chuyện vui là sự bất ngờ, là sự không phỏng đoán được cái kết cục của đoạn kết để tạo thành chuyện vui mà là vui bởi lòng mình thoải mái, bình thường.

Những sáng tác của tôi từ từ có mặt tại Việt Nam đã được các pháp hữu hưởng ứng nhiệt liệt và từ đó, những sáng tác của các vị đã lần lượt gửi đến cho tôi để cùng tham dự vào rừng hoa “cười trong đạo”. Bên cạnh đó, có nhiều pháp hữu cho là ghi lại những chuyện như vậy thì hơi quá đáng vì cái nhìn riêng của họ là quá đáng. Nhưng cái nhìn của người đời đâu phải ai cũng giống ai? Thôi thì mình thấy vui là được! Ai không chịu được thì thôi vậy vì dù có quá đáng hay không quá đáng thì nó cũng đã xảy ra trong đời của mình rồi, tại sao mình lại không chấp nhận mà vui?

Các vị hãy xem như là 1 pháp tu thì các vị sẽ nhìn ra cái dụng của cái cười. Chuyện gì cũng làm cho ta vui được, thoải mái được đâu là chuyện khiến cho ta bực mình. Thử xem, thử áp dụng xem và thực hành nó mỗi ngày để dần dần cái cách đó sẽ thành thói quen. Sự bực mình, sự buồn phiền, chỉ cần nhìn lệch qua 1 tí xíu thì ta sẽ thấy có niềm vui. Mỗi tuần, mỗi ngày ta thử tìm 1 niềm vui trong 1 chuyện thật là vô duyên xem, có như vậy ta sẽ thấy đời này thật vui và dần dần cao hơn nữa ta có được sự như như, bình thản. Cười Trong Đạo không những là sự giải trí mà còn là một pháp tu vậy!

Đại Hùng Linh Điện, ngày 8 tháng 2 năm 2001
T.S. Châu Nhật Tân

NIỀM VUI VẠN NỀO

Mỗi ngày ta có vạn niềm vui
Vạn tiếng cười vang, ta ôm nó vào đời
Ta vẽ cuộc đời bằng tiếng cười như ngọc
Bằng ánh sáng mặt trời,
bằng hương sắc ngàn hoa.
Ta không thấy Phật nhưng lòng ta thấy Phật
Vì nơi đâu ta cũng thấy bình thường!
Dù đời nhiều nhương,
Ta vẫn vui với nó
Dù người bạo tàn
Ta vẫn cười vang vang.
Trên đường ta đi,
Dù là sa mạc cần cỗi mênh mang
Ta chậm chậm cất vài cành hoa giấy
Rải xuống đường để nâng bước chân ta...
À!
Ta cũng đang đi trên con đường hoa.
Cũng thân thang như Thiên Đàng chớ bộ!
Cũng tiếng gió du dương,
Bên tiếng thổn thức trong lòng ta nhịp.
Ta có thiếu gì đâu?
Người có đất trời, ta cũng có!
Người có gì, ta cũng thế
Hơn thế nữa! Trên từng góc nhỏ của cuộc đời,
Nơi đâu ta cũng cười,
Nơi đâu ta cũng vui,
Nơi đâu ta cũng thấy lòng mình thanh thản,
Và nơi đâu ta cũng thấy Thiên Đàng.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 22 tháng 5 năm 2001

CÂU HỎI CỦA 20 NĂM

Vào khoảng tháng 10, tháng 11 năm 1977, bà NK Dung một đệ tử người Bắc mới vào pháp có hỏi Đức Ngài:

- Thừa Sư Huynh! Tại sao Sư Huynh dạy đạo mà lại có gia đình?

Đức Ngài im lặng, không trả lời câu hỏi này. *(Vì đây là câu hỏi đời, vào môi trường đạo, mang ý đời, mang sự dò xét thuần túy của đời một cách không thiện ý chứ không phải là một thắc mắc cho rõ lý đạo).*

Hơn 20 năm sau, ngày 7 tháng 10 năm 2000 vừa qua một đệ tử mới vào pháp, cũng trùng tên, cũng là người Bắc tên là NK Dung hỏi tôi một câu hỏi trùng với bà NK Dung của hơn 20 năm về trước:

- Thừa Thầy! Tại sao Thầy dạy đạo mà lại có gia đình?

Có lẽ do căn cơ khác nhau nên tôi đã trả lời:

- Cô thường hỏi Thầy về chuyện gia đình của cô, về chồng, về cha mẹ của cô. Vậy, cô hãy chỉ cho Thầy làm sao Thầy có thể dạy cô đây?

Cô chưa biết nói sao thì tôi tiếp:

- Thầy phải sống giống như cô nên mới biết mà chỉ cho cô chứ!

Cô và các pháp hữu chung quanh đều bật cười.

MANG THEO VŨ KHÍ

Tôi nói với cô Dung:

- Trên xe cô có treo 1 cái đao nhỏ tròn ten. Nó không tốt, phải gỡ bỏ!

Cô nói:

- Nhà Thầy cũng có nhiều kiếm, vũ khí vậy!

Tôi trả lời:

- Nhưng khi đi đâu, Thầy để ở nhà, còn cô đi đâu thì mang theo. Đó chính là sự khác biệt!

KHÔNG CÓ CÁI THANG

Một hôm trên đường đi mượn phim, vừa ngang 1 ngôi chợ cá, tôi chợt thấy 1 con cá chép lớn còn sống bơi lội trong hồ để chờ người mua nó về làm thịt. Tôi có ý định muốn mua nó về thả trước hồ tại Đại Hùng Linh Điện nên tôi bảo chị Sen cùng tôi vào 1 tiệm tạp hóa để mua 1 cái thùng nhựa đựng cá. Vào tiệm tạp hóa, tôi chọn và đưa cho chị Sen 1 cái thùng nhựa lớn. Cô cầm cái thùng, như là nói 1 mình:

- Hồng biết cái thùng này giá bao nhiêu vậy Trờì?

Tôi nói với chị:

- Thầy không có cái thang!

Chị Sen ngạc nhiên nhìn tôi:

- Cái thang để chi vậy Thầy?

Tôi nói:

- Cái thang để bắt lên hỏi ông Trờì giá của cái thùng này là bao nhiêu?

Chị Sen bật cười! Đó là 1 hình thức tôi nhắc nhở khéo cho chị ăn nói phải cẩn ngôn. Nhiều lúc tôi ăn nói cũng bỡ ngỡ nhưng không hề xúc phạm đến Thiêng Liêng. Đệ tử nào có tánh khí bỡ ngỡ, lúc đầu còn kiêng dè vì sợ Thầy, đến khi thấy tôi tánh khí cũng giống hao hao như vậy thì các vị mới lòi cái thiệt của mình ra. Lòi cái nào thì bị tôi đốn cái đó, đi đúng vào cái điểm mà người ta cần thiết phải sửa.

ĐẠO LÀ NIỀM VUI

Vào một buổi tối, đầu tháng 1 năm 2001, Hà, Huyền đến thăm tôi và dẫn theo 1 người chị tên Hương mới từ San Jose đến để giới thiệu với tôi. Lúc ấy tôi vừa mới từ phòng tắm ra ngoài. Vì mới tắm nên tôi không có mang kiếng. Hà, Huyền chạy đến bên tôi tíu tít:

- Chào Thầy! Đây là chị ...

Tôi khoát tay liên tục:

- Khoang! Khoang!... Khoang chào. Đợi Thầy mang kiếng đã, bây giờ Thầy không thấy ai hết!

Mấy cô chưng hửng, đợi tôi mang kiếng xong, lúc ấy 3 cô đứng hàng ngang trước mắt của tôi. Huyền mặc áo đỏ, đứng giữa là Hà mặc áo vàng và kế Hà là Hương mặc áo xanh dương đậm. Hà nói với tôi:

- Thầy ơi! Thầy la chị Huyền đi! Hôm nay Huyền đi coi bói rồi bị ông Thầy bói gạt.

- Ông nói cái gì? Tôi hỏi.

Hà trả lời:

- Ông nói Huyền sẽ xui lắm, mà Huyền chỉ thích hạp màu trắng mà thôi nhưng hôm nay thì Huyền mặc áo màu đỏ...

Vì là lần đầu đến đây và mới gặp mặt tôi nên từ nãy giờ, cô Hương vẫn im lặng đứng xem tôi nói chuyện cùng với các cô kia. Tôi biết cô đang quan sát. Bất chợt tôi quay sang cô, tôi nói:

- Đáng lẽ hôm nay cô Hương nên mặc áo màu xanh lá cây!

Cô tò mò muốn biết, vì đang nói về chuyện coi bói mà. Tôi nói tiếp:

- Vì 3 cô đang đứng sắp hàng: Xanh, Vàng, Đỏ cho trùng với màu đèn đường vậy mà!

Cô phá lên cười, nhờ sự thoải mái như vậy nên cô đã không ngần ngại theo tôi học hỏi. Trong suốt thời gian cô còn lưu lại tại miền Nam California, cô luôn có mặt bên tôi. Cô đã giúp tôi thực hiện 1 phần trong cuốn phim "Đạo Là Niềm Vui". Thoải mái và xem mọi người là người nhà, đó là chìa khóa để mọi người đến với mình. (*Hương, tức là Từ Minh Tâm Hương, sau này là Đồng Lý Văn Phòng của Đại Hùng Linh Điện*).

KỶ NIỆM VALENTINE

Valentine là lễ tình nhân, ý nghĩa đầu tiên của nó cũng khá hay tuy nhiên lâu dần nó bị thương mại hóa, rồi người ta thường cột vào nó để trở thành một tục lệ. Tôi sinh ra và lớn lên tại Việt Nam nên để đón ngày này, tôi thực sự chỉ làm cho chiếu lệ thôi vì tôi không xem nó là 1 tập quán. Bibi thì khác, cô mang nhiều nét Âu Mỹ hơn, cha cô là người Mỹ gốc Pháp, lại lớn lên tại đây nên cô xem nó là một tập quán mà đôi khi sự khác biệt về văn hóa cũng gây ra một số va chạm nhỏ.

Hôm nay, ngày Valentine của năm 2001 cũng gần đến, đang lúc lui cui nấu ăn, Bibi nhắc tôi một câu chuyện của ngày Valentine của nhiều năm về trước mà tôi không nhớ chính xác là vào năm nào. Chuyện ấy cũng vui, tôi xin kể cho các vị nghe:

Lúc đó vào ngày Valentine, tôi thì luôn bận bịu mọi thứ nên không thể nào nhớ nổi những dịp lễ lạt,... Vì thế, ngày Valentine năm đó tôi quên nên không tổ chức gì, cũng không có quà cáp gì. Lúc đầu, Bibi tưởng tôi muốn làm cho cô bất ngờ nhưng suốt cả ngày, cô để ý thấy tôi không ơ hờ gì hết và cuối cùng thì lòi ra là tôi không hề nhớ gì đến ngày Valentine cả khiến cho cô bắt đầu thấy khó chịu.

Phần tôi thì suốt cả ngày thấy không khí trong nhà nặng nề, Bibi thì khó chịu, cứ lầy cớ này, cớ nọ để cựa nựa. Tôi nghĩ người này chắc đến hỏi lên “cơ” gì đây. Cuối cùng suốt gần 1 ngày trời “bị dằn vặt” tôi mới biết hôm ấy chính là ngày Valentine. Phát bực, nên tôi xỏ:

- Cái thằng nào đặt ra chuyện phải mua quà trong ngày này rồi bắt tao theo!

Bibi nghe tôi nói nên phá lên cười. Nhờ tiếng cười mà áp lực trong ngày được giải tỏa.

CHỢ CÁ

Chuyện này tôi không có ý chọc những người phải làm nghề bán cá. Tôi viết truyện này vì thành ngữ và lối ví của người Việt Nam mình là hễ ai nói nhiều, nói ong óng cả ngày thì người ta cho đó là người bán cá. Một lần nữa, tôi xin cáo lỗi những ai từng làm nghề bán cá mà hiểu cho rằng tôi viết theo cái lối ngôn ngữ của Việt Nam mà thôi.

Thời gian đầu mới quen với cô Oanh, tôi thấy cô ăn nói rất ba trợn, giọng nói ong óng và nói suốt cả ngày. Có lần suốt cả ngày nghe cô nói, chịu không nổi nên tôi hỏi nhẹ cô:

- Cô Oanh! Xin lỗi cô cho Thầy hỏi cái này!

Cô Oanh nhìn tôi chờ nghe tôi hỏi. Tôi rán nhẹ nhàng:

- Cô sinh ra ở chợ cá phải không?

Cô Oanh trợn tròn mắt ngạc nhiên, thán phục:

- Ủa? Sao Thầy biết vậy? Nhà con nằm ngay chợ cá ở Rạch Giá đó! Sao Thầy biết vậy?

Tôi im lặng không trả lời, rón rín cười vì ý của tôi lúc ấy không phải là địa lý, địa điểm của nơi sinh mà là lối nói theo ngôn ngữ Việt Nam. *(Sau này gia đình cô phân đạo, họ chữi bới tôi trên các mặt báo nhiều năm trời, cũng 1 cách rao bán không khác, đó cũng do ảnh hưởng bởi môi trường sống mà ra.....).*

OLD NAVY

Old Navy có nghĩa là Hải Quân xưa, cũng là tên của một loại tiệm thời trang rất thịnh hành và nổi tiếng tại Mỹ và loại tiệm này có hàng ngàn chi nhánh tại Hoa Kỳ. Tôi thì không hề đi mua sắm nên tôi không biết một loại tiệm thời trang nào cả.

Có lần Bibi muốn rủ tôi đi mua sắm, cô biết tôi không thích đi nhưng cô biết tôi chỉ thích đi xem thú hoặc mua sách hoặc đi vào những tiệm của quân đội để xem quân trang, vũ khí, . . . nên cô nói với tôi:

- Hôm nay ở tiệm này có sale đồ quân đội rẻ lắm!

Tôi nghe vậy thì đòi đi, tôi hỏi cô:

- Tiệm tên gì vậy em?

- Old Navy!

Tôi nghe tên Old Navy thì tôi lại đinh ninh đó là tiệm của Hải Quân nên tôi hăm hở đi. Đến nơi, tôi vào xem, trong lúc ấy Bibi thì lo chọn lựa những bộ quần áo.

Tôi hỏi Bibi:

- Ủa? Sao anh không thấy nó bán đồ quân đội vậy em?

Bibi trả lời:

- Chắc nó bày bán bên trong!

Tôi vào sâu bên trong tìm, tìm hoài cũng không gặp, chỉ thấy bán đồ thời trang thôi. Tôi mới nói với Bibi:

- Chắc tụi này quảng cáo xạo rồi! Đâu có đồ quân đội gì ở đây đâu!

Bi nói tỉnh bơ:

- Chắc vậy!

Rồi cô tiếp tục lựa đồ. Không tìm được đồ tôi muốn nên tôi ngồi đợi Bibi mua đồ và luôn miệng trách cửa tiệm này với Bibi:

- Máy đũa này nói xạo! Hồng có một món đồ nào của Navy hết! Vậy mà dám nói là tiệm Old Navy!

Bibi tỉnh bơ lựa đồ tiếp, khi mua xong ra về, Bibi cũng không giải thích cho tôi biết Old Navy chỉ là tên của cái tiệm thời trang chứ không phải là chỗ bán đồ lính. Mãi sau này tôi mới biết chuyện này.

QUÊ MỘT CUC

Vào một sáng cuối năm 1999, anh Tân sang đề nghị và rủ tôi mua một số áo mà anh nghĩ làm đồng phục cho Hộ Giáo thì rất đẹp. Khi anh Tân sang thì anh mặc chiếc áo đó trên người, tôi thấy chiếc áo đó ngắn cũn cỡn, túi thì nhỏ xíu, tôi thấy hơi kỳ kỳ vì trông không oai tể nào nhưng chịu ý anh Tân, tôi đi cùng với anh đến tiệm bán quần áo loại này; tiệm Old Navy (*cũng Old Navy*). Trên đường đi,

tôi hỏi anh Tân ở đâu anh có cái áo đó, anh trả lời do vợ của anh mua. (Thực ra vợ của anh chỉ mua cho cô ấy nhưng anh Tân lại tưởng là vợ mua đồ tặng cho mình nên lấy mặc).

Khi đến tiệm, tôi và anh Tân tìm mãi cũng không thấy áo như vậy. Cuối cùng, anh mới sang gian trưng bày quần áo đàn bà để hỏi cô bán hàng lúc ấy đang lui cui sắp xếp áo quần. Anh Tân hỏi:

- Xin lỗi cô! Tôi có thể tìm cái áo như vậy ở đâu?

Vừa nói, anh Tân vừa hãnh diện chỉ vào chiếc áo đang mặc trên người. Thoáng giấu 1 nụ cười, cô gái bán hàng chỉ cho anh hàng tá áo như vậy đang được xếp kệ bên cô (tức cũng trong gian hàng áo quần đàn bà):

- Đây nè!

Chúng tôi nghĩ, chỉ nhìn thấy những lối áo như vậy cũng đủ, có lẽ để “cứu vãn tình thế” anh Tân mua thêm 2 cái như vậy để cho Bibi và Tú. Xong, tôi và anh Tân lặng lẽ bước ra ngoài tiệm. Ra ngoài, tôi phải ... “rán”... nín cười!

ĐIỀU ƯỚC

Vào một ngày đầu tháng 2 năm 2001, sau khi được chị Sen giúp cho tôi nhiều việc, tôi nói với chị:

- Hôm nay Thầy cho chị 1 điều ước! Chị ước gì nói đi!

Chị Sen ngồi im lặng, đợi hoài không thấy chị nói, tôi mới hỏi:

- Tại sao chị không nói?

Chị trả lời:

- Thôi Thầy ơi! Con “bị” rồi!

Tôi hỏi:

- Chị bị cái gì?

Chị kể:

- Lúc trước Thầy có nói “hôm nay Thầy cho chị 3 điều ước, chị ước gì cứ nói đi!” Con mới nói 3 điều ước của con xong thì Thầy nói “Ừa thì chị cứ ước đi! Thầy cho chị ước đó! Cứ ước đi!” Rốt cuộc cũng như không!

Tôi phì cười.

NÓI RIÊNG NHƯNG AI CŨNG NGHE

Sau nhiều chuyến cùng chú Ngọc và các pháp hữu thuộc Khối Phát Triển và Kiến Tạo Đạo Viện đi tìm các cuộc đất để xây dựng cho các Trung Tâm Pháp Đạo sau này, ngày thứ Bảy, 12 tháng 5 năm 2001, chúng tôi đến vùng đất của California City thuộc Kern County, một nơi cách Đại Hùng Linh Điện khoảng 400 cây số về hướng Bắc. Đến nơi đây, đang lái xe để quan sát cuộc đất, tôi bỗng dựng thấy một con rắn khá lớn bò qua đường.

Tôi nói lớn với Nghĩa:

- Nghĩa! Em dừng xe lại! Em vừa cán qua một con rắn!

Nghĩa lật đặt ngừng xe, mọi người trên xe đi xuống thì bắt gặp 1 con trăn khá lớn màu trắng đang lững thững băng ngang qua đường. Tôi quan sát thấy con trăn này khá lạ. Tôi là một người thích chơi và nghiên cứu loại này, tôi cũng chưa từng thấy nó qua sách vở nào cả. Trăn màu trắng và những vằn trên người nó thì màu đen. Con trăn xem ra không một tí sợ sệt gì khi thấy nhiều người bao chung quanh nó dù nó là một con trăn hoang dã. Nó vẫn từ tốn bò đi, tôi vẫn đi bên cạnh nó quan sát.

Tôi thấy con trăn này lạ và quá dạn nên nhiều lúc tôi muốn bắt nó lên chơi nhưng tôi ngại là tôi sẽ thích nó rồi bắt nó về luôn thì tội cho nó. Nó đang tự do mà! Vì thế con trăn cứ lững thững bò đi, còn tôi cứ lững thững theo nó nữa muốn bắt, nữa muốn không! Cuối cùng thì tôi biết đó là vị Thổ Thần tại khu này hiện thân cho tôi để ý đến cuộc đất. Các vị cũng xin tôi đừng tiết lộ.

Từ hôm đó trở đi, mỗi khi các vị trong phái đoàn họp với nhau nói về các cuộc đất và mỗi khi các vị nói về cuộc đất ở California City, các vị thường nói với tôi đó là đất có con rắn thì tôi mới nhớ được đất đó ở đâu.

Cuối cùng, ngày Chủ Nhật 20 tháng 5 năm 2001, trong một trận đấu giá tại San Jose, phái đoàn gồm các vị thuộc Khối Phát Triển và Kiến Tạo Đạo Viện đã gặt hái được thắng lợi không nhỏ. Các vị chọn lựa và đấu khoảng 3 mảnh đất nhưng thắng được một mảnh đất duy nhất, đó là mảnh đất hơn 40 mẫu nơi có con trăn xuất hiện. Chú Ngọc là trưởng phái đoàn nên tôi mới “nói nhỏ” với chú về lý lịch của con trăn và dặn chú đừng tiết lộ cho ai biết hết. Trong buổi ăn mừng cùng ngày, tự dưng Bibi hỏi tôi:

- Con trăn đó là ông Thổ Thần hiện ra hả?

Tôi hơi giật mình nên nói lảng sang chuyện khác, chắc ngoài anh N, những vị khác không nhận ra là tôi không muốn đề cập đến chuyện này nên các vị cứ tiếp tục nói. Các vị cứ nói huyền thuyên về chuyện con rắn và ông Thổ Thần. Tôi chỉ im lặng không nói chi cả.

Về đến nhà, tôi hỏi riêng với chú Ngọc và Bibi:

- Chuyện này Thầy chỉ nói riêng với chú Ngọc, tại sao mọi người ai cũng biết vậy?

Bibi nói:

- Anh dặn riêng mà giọng anh nói lớn quá nên ai cũng nghe!

CÁCH NHẬN RA MỎ VÀNG

Sau khi đạt thắng lợi trong cuộc đấu giá, trên đường từ San Jose trở về, tôi huyền thuyên nói chuyện với các vị những đề tài chung quanh về đất đai như: Mạch nước ngầm, quặng, mỏ... Đang nói nửa chừng thì xe đi ngang 1 vùng đất, tôi chỉ cho Bibi và mọi người:

- Bi nhìn kìa! Núi này có vàng!

Tôi chỉ cho mọi người cách nhìn màu sắc của đất đá, rồi tôi nói:

- Nhưng vàng ở đây còn non, chưa tới tuổi!

Bibi hỏi:

- Làm thế nào để biết vàng ở đây đã đúng tuổi?

Tôi trả lời:

- Sau này, khi em đi ngang vùng này mà em thấy có nhiều người đào, họ đào nát cả vùng đất thì em biết vàng ở đó đã tới tuổi!

Ai cũng bật cười!

CẦN NGƯỜI BẾP NÚC

Huỳnh Văn Chí, một đệ tử trẻ, gương mẫu, thọ pháp từ những năm 1996, hiện sống tại thành phố Nashville thuộc tiểu bang Tennessee. Em là một đệ tử nổi tiếng trong pháp đạo đã được ghi nhận trong “Những kỷ lục của đệ tử Vô Vi Quy Nguyên năm 2000” về việc nhịn ăn. Em đã nhịn ăn hơn 6 năm qua mà vẫn sinh hoạt và làm việc bình thường.

Ngày Vía Đức Ngài năm 1999, Huỳnh Văn Chí sang Đại Hùng Linh Điện dự lễ và ở chơi vài ngày. Có lần vào 1 tối, Chí ngồi nói chuyện cùng với Tiến và mấy vị trong nhà bếp về đề tài lập gia đình, có vợ, có con,... Tôi đi ngang nghe được nên vào tiếp chuyện cùng các em. Tôi hỏi:

- Ủa? Chí muốn có vợ hả?

Chí áp úng:

- Dạ! Đệ tử nghĩ là có một người đàn bà lo việc bếp núc trong nhà vẫn hơn, thưa Thầy!

Tôi hỏi:

- Mà em đâu có ăn cái gì đâu mà cần bếp núc?

Chí và mọi người phì cười!

LÀM ƠN “BẮN” GIÙM

Vào một tối tháng 5 năm 2001, ngồi nói chuyện trong phòng theo tính cách gia đình với các vị. Mọi người đang nói chuyện uyên thâm, bất chợt ai cũng nghe tiếng sôi ruột của ai đó phát ra (*sôi ruột chứ không phải là sôi bụng*). Mọi người im lặng rồi không ai nói với ai lời nào. Đợi hoài không thấy ai nói chuyện, tôi mới bắt đầu:

- Vị nào đã lỡ lên cò rồi thì làm ơn bắn giùm 1 phát để tui biết mà nín thở chứ!

Chứ cho mọi người chờ hoài sao?

Tiếng cười nổi lên muốn bể cả phòng!

CHUYỆN TỪ BI

Từ trước cho đến nay, có lẽ gia đình họ Phù là gia đình pháp hữu mà tôi thấy phiền nhất. Chuyện gì họ cũng làm phiền đến tôi được. Khi họ cần thì cả nhà sang cầu, khi hết cần thì cả nhà đứng ra chửi, cứ như vậy hàng chục, hàng trăm lần. Thêm nữa, từ chuyện gia đình quây quần ăn uống với nhau nếu một người

nào đó trong nhà không thích ăn món gì hay không thích ăn đồ từ tiệm nào đó thì thường lấy tên tôi ra làm lá chắn:

- Thầy cấm không được ăn ở chỗ đó!
- Thầy cấm không được ăn món đó!

Hay mỗi lần trong nhà có người đi chơi ta bà, sợ gia đình cần nhân thì thường tạt sang nhà Thầy để có những lý do:

- Mới từ nhà Thầy về!
- Bạn phải sang giúp Thầy!

Cái gì cũng tự mang danh của Thầy ra làm bình phong, khiến cho tôi rất không vừa lòng. Mỗi lần bực mình, tôi nói tôi “tử” một số người trong gia đình này, thì người trong gia đình này luôn nài nỉ xin tôi nhận lại:

- Thầy ơi! Thầy đã lỡ nói chữ “tử”, thôi thì Thầy thêm chữ “bi” để bỏ qua cho tụi con đi Thầy!

Tôi bật cười với cách xin như vậy!

ÂM HƯ

Vào một tối ngày 29 tháng 5 năm 2001, cô Oanh năn nỉ tôi bốc thuốc cho chồng của cô. Có lẽ để “đoái công chuộc tội” gì nên lần này cô năn nỉ tôi làm thuốc, trông cô có vẻ thiệt là thành tâm. Tôi ngồi bốc thuốc, ngồi kế tôi là chú Ngọc, Bibi, cô Oanh, Tiến, mọi người đều phụ tôi bốc thuốc.

Liếc nhìn toa thuốc bên cạnh tôi, cô Oanh hỏi:

- Ủa? Tại sao Thầy lại thiếu những vị thuốc này?

Tôi trả lời:

- Chỉ để gia giảm trong trường hợp âm hư mà thôi!

Cô Oanh ong óng:

- Đàn ông mà âm hư cái gì Thầy?

Tôi không trả lời, vì cô có biết thuốc đâu mà trả lời. Chú Ngọc hỏi cô:

- Cô có biết âm hư là gì không?

Cô Oanh im lặng! Bibi nhanh nhẩu giải thích:

- Âm có nghĩa là đàn bà, cũng có nghĩa là vợ. Âm hư có nghĩa là bà vợ hư. Khi nào cô hư quá thì Thầy mới cho vị thuốc này vô!

Ai nấy đều bật cười!

PHẢN ỨNG CỦA CHÚ LÀNH

Ai đã từng gặp mặt chú Lành dầu chỉ 1 lần cũng đủ nhận ra chú là người lành thật là lành, còn lành hơn cả cái tên của chú nữa. Chú rất ít nói, có thể nói cả ngày chú chỉ ngồi im và rất ít nói chuyện với ai một lời nào.

Vào một ngày cuối tháng 5 năm 2001, tôi, chú Ngọc và mấy vị đi in sách, trên đường đi xe chạy ngang nhà chú Lành. Bất chợt, tôi thấy N., cháu của chú Lành ra ngoài, đi cùng với người bạn trai. Tôi nói với mọi người trên xe:

- Chà! N. cháu của chú Lành nó có bồ rồi!

Rồi tôi đổ mọi người:

- Đố mấy vị, nếu Thầy nói với chú Lành là cháu của chú ấy có bồ thì các vị nghĩ chú Lành sẽ phản ứng ra sao?

Một người trả lời:

- Chú sẽ bênh cháu của chú, chú nói “chắc không có đâu!”

Tôi nói:

- Sai!

Ai cũng hỏi:

- Vậy theo Thầy phản ứng của chú ra sao?

Tôi trả lời:

- Chú sẽ im lặng, không nói điều chi cả!

Khoảng 3 ngày sau, vào 1 tối, chú Lành đến Đại Hùng Linh Điện, lúc ấy có tôi, Bibi, Tiến và chú Ngọc. Tôi nói với chú Lành:

- Chú Lành! Thầy mới đi ngang qua nhà chú thấy N. có bạn trai!

Chú ngồi im, mắt nhìn vào computer của chú coi như không có nghe nói gì. Tôi nói lớn hơn và ngắn gọn hơn:

- CHÚ LÀNH! N. nó có bồ!

Chú vẫn ngồi im, vẫn không có 1 tí phản ứng. Tôi nói lớn hơn nữa:

- CHÚ LÀNH!

Chú vẫn ngồi im, tôi bồi thêm:

- N. NÓ CÓ BỒ!

Chú dường như cũng không nghe, không ơ hời chi hết. Cuối cùng thì tôi mới kể cho chú nghe chuyện chúng tôi đổ với nhau về chú. Nghe xong, chú bật cười.

TRẦN MINH KHỐ CHUỐI

Tôi có cái áo thun mà phía mặt trước của nó thì chỉ rách 1 lỗ nhỏ thôi nhưng phía sau lưng thì rách te tua và có 1 lỗ thật là lớn cỡ trái dưa hấu.

Một hôm tôi thấy chú Lành cùng với chú Ngọc, Bibi, cô Oanh,... ngồi sau bếp nói chuyện, tôi tính chọc các vị chơi nên tôi mặc cái áo này rồi đến trước mặt mọi người, tôi chỉ cho chú Lành vết rách nhỏ trước ngực và nói như là đang trách móc:

- Chú Lành coi! Cô Oanh cổ có khinh người không? Áo của Thầy rách như vậy mà cổ nói là “nghèo nàn” rồi cổ kêu vụt đi.

Rồi tôi nói như trách một mình:

- Mấy người này giàu quá rồi phí phạm!

Chú lành và mọi người chỉ im lặng ngồi nhìn tôi, tưởng tôi đang trách cô Oanh thiệt vì tội hủy của. Nói xong, tôi xoay người bỏ đi. Phía sau lưng tôi tiếng cười bất chợt nổi rần lên. Quay lại thì thấy các vị đang ôm bụng cười lăn lộn.

THUỐC TRI UNG THƯ

Trong lúc nói chuyện về Đông Y, Thuốc Bắc, chú Ngọc nói với tôi:

- Nhiều người thường dùng nước tiểu để chữa trị chứng ung thư rất công hiệu.

Tôi hỏi chú:

- Chú có biết tại sao nước tiểu lại có công hiệu khi trị chứng ung thư không?

Chú nói: “Không!” Tôi trả lời:

- Vì khi uống nước tiểu vô thì vi trùng ung thư cũng té ra mà chết nên mới khỏi bệnh!

Tất cả mọi người hiện diện đều bật ra mà cười. *(Hiện tại chưa có một chứng minh khoa học nào công nhận nước tiểu có thể chữa được chứng ung thư. Các pháp hữu không nên dùng thử, câu trả lời trên của tôi chỉ là nói chơi cho vui).*

VÉ MÁY BAY

Thứ Ba, 12 tháng 6 năm 2001, sau khi vừa đón Sư Tử từ phi trường về nhà, ngồi lui cui sắp xếp những vị thuốc bắc mà Sư Tử vừa mang sang cho tôi, trong đó có vị Mã Tiền là một vị thuốc cực độc trong Đông Y.

Một vị đệ tử ngồi kế bên hỏi tôi:

- Cái đó là gì vậy Thầy?

- Vé máy bay! Tôi trả lời.

Vị này ngạc nhiên:

- Cái đó mà ... vé máy bay gì Thầy?

Tôi vừa chăm chú lựa thuốc vừa trả lời:

- Vé máy bay đi thăm ông bà ông vải!

NÓI CHI CHO SỚM VẬY!

Vào một ngày họp đạo thứ Bảy, tháng 2 năm 2001, ông Võ Chánh Đắc, là em ruột của cố Đại Tá Võ Chánh Cầm (Chánh Võ Phòng của Phủ Tổng Thống VNCH) có giới thiệu gia đình cô Hà ở San Diego đến ĐHLĐ để được trị bệnh.

Ngày hôm ấy, cô Hà giận phùng phùng vì cô bị người nhà gạt, mang cô đến gặp tôi. Tôi thì thích người ta đến do tự nguyện thì hay hơn nên tôi hỏi cô:

- Cô có muốn gặp Thầy không?

- Không!

Cô trả lời một cách lạnh tanh. Tôi mới nói:

- Vậy thôi! Vài bữa nữa khi cô yên lặng lại, cô xuống đây gặp Thầy!

- Chắc không đâu! Cô trả lời một cách dứt khoát.

Tôi hỏi:

- Tại sao vậy?

Cô trả lời:

- Ngày mốt, tôi phải trở về Maryland rồi! Không gặp Thầy nữa đâu!

Tôi nói:

- Cô nói chi sớm vậy? Phải chừa đường lại cho mình nữa chứ! Lỡ sau này muốn gặp lại Thầy thì sao? Mình đã lỡ nói “không!” rồi thì gặp lại cũng kỳ!

Cô Hà dứt khoát:

- Không! Không muốn gặp Thầy nữa!

Tôi cười:

- Nói chi sớm vậy? Biết đâu một hồi cô về rồi để quên bóp ở đây thì sao? Phải trở lại chứ!

Cô Hà chỉ cười khẩy! Cô đứng dậy chào tôi và các pháp hữu rồi ra về. Khoảng chừng nửa tiếng sau, gia đình cô quay trở lại vì có người ... quên bóp. Chuyện này đã làm cho hơn 40 pháp hữu hiện diện ngày hôm đó cười suốt ngày! Sau này, cô Hà và gia đình là gia đình đầu tiên được hướng dẫn Thiền ngay khi Trung Tâm Điều Trị và Thiền Định tại Anaheim được khai mở.

THÍCH NINH

Lâu lâu tôi thích chọc các đệ tử chơi bằng cách khoe đồ của mình có rồi nghe sự khen nịnh. Nhiều lúc người ta không khen thì tôi cũng gợi ý cho các vị nịnh một cách khá trắng trợn để bầu không khí được vui nhộn.

Ngày 7 tháng 7 năm 2001, để chuẩn bị cho gia đình anh Lân 6 người sang DHLĐ, tôi có đóng 1 cái bàn lớn 12 người ngồi dùng để meeting hoặc ăn uống nếu có đông người, bởi vì cái bàn mà tôi hiện có chỉ ngồi được 6 người. Khi cái bàn thực hiện xong, tôi đặt giữa nhà rồi ngồi gần đó để chờ người đến khen. Một lúc sau, cô Oanh đến. Cô chào hỏi mọi người trong nhà, tôi đợi mãi không thấy cô hỏi gì về cái bàn mới mà tôi vừa làm.

Tôi mới bảo cô Oanh:

- Cô lấy giùm cho Thầy chai dầu!

Cô hỏi:

- Dầu ở đâu vậy Thầy?

Tôi trả lời:

- Dầu ở trên cái bàn mới đó!

Dường như hiểu ý, mọi người hiện diện đều cười rộ lên.